

Sygn. akt I C 449/23

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2023 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący sędzia (del.) Marcin Polit

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2023 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. Ż. (1) i A. Ż. (2)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę i ustalenie

postanawia oddalić wniosek powodów o udzielenie zabezpieczenia.

Sygn. akt I C 449/23

UZASADNIENIE

Wniosek o udzielenie zabezpieczenia nie jest zasadny, albowiem strona powodowa nie uprawdopodobniła interesu prawnego w jego uzyskaniu. W ocenie Sądu uprawdopodobnione zostało jednak roszczenie.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy ma analiza postanowień łączącej strony umowy kredytu i pożyczki, dotyczących wysokości oprocentowania. W myśl §5 ust. 1 części ogólnej umowy (k. 50) wysokość owego oprocentowania stanowi sumę marży kredytowej i stawki referencyjnej 3M WIBOR. Postanowienie to dotyczy wprawdzie głównego świadczenia stron, ale może być uznane za takie, które nie zostało sformułowane sposób jednoznaczny, co umożliwi jego kontrolę pod kątem spełnienia przesłanek określonych w art. 385¹ k.c. Wniosek ten płynie ze stwierdzenia, że łącząca strony umowa nie zawiera informacji o tym, czym jest stawka WIBOR 3M i od czego uzależniona jest jej wysokość, zaś opisany w umowie sposób jej zmiany (§5 ust. 2) nie odnosi się w rzeczywistości do samej stawki referencyjnej (która jest aktualizowana codziennie) ale do sytuacji, w której bank wykorzystuje ją jako podstawę zmiany oprocentowania kredytu. Z §5 ust. 3 umowy wynika, że stawka referencyjna wykorzystywana przez bank w istocie wcale nie jest stawką WIBOR 3M, ale stawką samodzielnie obliczaną przez pozwany bank w oparciu o stawki WIBOR 3M ogłaszane w pięciu dniach roboczych poprzedzających kolejny, trzymiesięczny okres obowiązywania stawek – ale nie okres obowiązywania stawki WIBOR 3M, jak można by sądzić z lektury §5 umowy, lecz w rzeczywistości okres obowiązywania określonego oprocentowania kredytu. Umowa nie wyjaśnia przy tym użytego w §5 ust. 2 określenia „punkty bazowe” i w ocenie Sądu została skonstruowana w taki sposób, że przeciętny konsument może mieć istotne problemy z ustaleniem, w jakich sytuacjach oprocentowanie udzielonego mu kredytu ulegnie zmianie. Należy podkreślić, że spełnienie wymogu przejrzystości warunku umownego ustalającego zmienną stopę procentową wymaga takiego jego sformułowania i udzielenia konsumentowi takich pouczeń, by był on w stanie oszacować wiążące się z tym konsekwencje gospodarcze.

Badając sprawę dla potrzeb rozpoznania wniosku o udzielenie zabezpieczenia i w zakreślonym na to terminie Sąd doszedł do wniosku, że powyższe twierdzenia są wystarczające dla uznania, że doszło do uprawdopodobnienia abuzywności spornej klauzuli umownej. Istotne jest również to, że całe ryzyko kontraktowe wiążące się ze wzrostem stawki oprocentowania kredytu przeniesiono na konsumentów, bez zabezpieczenia ich w jakikolwiek sposób przed drastycznym wzrostem stawki referencyjnej.

Natomiast, jak wskazano wyżej, nie został uprawdopodobniony interes prawny powodów w udzieleniu zabezpieczenia. Sporny kredyt zaciągnięto w roku 2012 na okres 50 lat, jego kwota wynosiła 291 500 zł (k. 47), zaś powodowie wskazali (k. 10 v.), że dotychczas spłacili 146 668,23 zł. Oznacza to, że nawet uwzględnienie w całości ich roszczenia spowodowałoby jedynie konieczność przeliczenia przez strony pozostałej do spłaty należności w ramach trwającej realizacji umowy kredytu. Brak zabezpieczenia nie utrudni zatem i nie uniemożliwi ani wykonania zapadłego w sprawie orzeczenia, ani osiągnięcia celu postępowania w sprawie.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 755§1 punkt 1 k.p.c. orzeczono, jak na wstępie.